

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Els guerristes

"Reconec que té una certa qualitat la tàctica de fer atribuir al Partit Popular els hipotètics excessos de l'operació Palomino, encara que sigui més aviat obra dels guerristes i d'algun enginyer espontani."

Felipe González.

Dilluns, 14. "Reconec que té una certa qualitat la tàctica de fer atribuir al Partit Popular els hipotètics excessos de l'operació Palomino, encara que sigui més aviat obra dels guerristes i d'algun enginyer espontani", em diu l'antiguerrista, amb tristor. Persegueix els darrers pèsols del plat amb la forquilla i beu un glop d'aigua. Creu que Felipe González hauria de convocar eleccions generals abans d'unes municipals que poden ser la gran *debàcle*. "T'imagines quina sort hauria estat per a Felipe González perdre les darreres eleccions legislatives, l'estiu de l'any passat? Ens hauríem estalviat molts de mals glops, de Mariano Rubio a Palomino. Ara no sabem què pot quedar del PSOE, després de les municipals i després de la venjança terrible d'Alfonso Guerra. Fa riure que algú pugui creure's que és el PP qui ha repartit dossiers sobre Palomino. Jo crec que el PP ni tan sols tenia notícia de la construcció d'un refugi nuclear a la Moncloa. De postres, fruita. He començat a jugar a esquaix i fa "miracles". Em mira, capeja una mica i diu: "Tho recomano", però ho diu sense convicció, com si definitivament jo ja no tingués dret als miracles de l'esquaix.

Dimarts, 15. Hauríem d'aixecar una estàtua en homenatge al nou ric, als nous rics que sovint han generat tanta riquesa. Això no vol dir que estiguem obligats a dinar a la mateixa taula. De la mateixa manera que admirem la santedat, però trobem els sants una mica avorrits, l'empta del nou ric mereix el reco-

Alfonso Guerra.

neixement de la societat, però sense el deure de tenir-los a la vora quan alcen massa la veu als restaurants i contenen el preu que han pagat per unes sabates de pell de cocodrill.

Dimecres, 16. Anit actua Harry Connick júnior al Palau de la Música i, encara que —em temo que per justificar la seva immensa versatilitat musical— ara sigui un mica rocker, pot ser una nit memorable. M'agrada molt el Connick que tornava als temps dels grans *crooners*, amb un sentit del ritme que ve del bon jazz i una manera de "dir" la lletra que només ha aconseguit Sinatra, i potser Tony Bennet. Tan sols com a pianista, Harry Connick júnior ja podria passar a la història del jazz. El Connick rocker només té vint-i-set anys i portar ven més discos que no quan depurava el *swing* de les grans bandes i cantava les bones melodies de sempre, els *oldies* de tota la vida, en nom d'una extraordinària precocitat fidel als carrers de Nova Orleans. Ara vol practicar més un estil anomenat *funk*, i ho lamento una mica perquè m'gradava molt més sentir-lo pujant amb la veu per l'espiral calenta d'un saxo. Encara pot ser un Nat King Cole dels anys 90, el *swing* tan necessari per al món post-caos.

Dijous, 17. Balladur i Chirac no s'entenen, però no sembla que la drete francesa completi el suïcidi i perdi les eleccions presidencials del 1995. Pel que fa a Espanya, la incògnita no és si el PP —ara— seria el partit amb més vots, sinó si arribaria a la majoria absoluta.

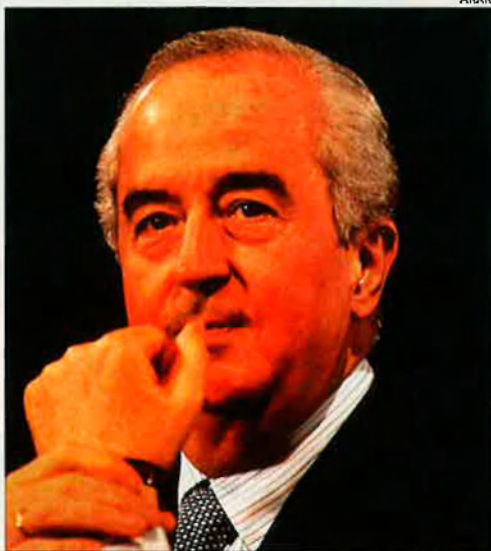
a tenen un búnquer

Harry Connick.

Helmut Kohl ha guanyat una vegada més a Alemanya i hem vist també els resultats nord-americans, favorables a la tendència conservadora del partit republicà. *La República* ha recordat que de la vintena de països que són l'Occident europeu, la socialdemocràcia només governa a Espanya, Grècia i Portugal. La resta solen ser governs conservadors o coalicions de centre-dreta. De cop i volta, el centrisme ha passat una mica de moda. A Itàlia, els sindicats han començat una etapa de vagues, amb proliferació de vagues salvatges, una de les pitjors erosions per a una economia, encara que sigui tan puixant com la italiana. Ahir Berlusconi feia passar les reformes pressupostàries com més de pressa millor, però ja té la protesta al carrer. És el vell dilema entre la concòrdia social al preu que sigui i la credibilitat necessària davant els mercats financers internacionals. M'han contat que Silvio Berlusconi mira sovint dos retrats que té al seu despatx: el de l'emperador Justinià i el de la baronessa Thatcher. Certament, Justinià també era casat amb una ex-actriu, però aleshores l'entreteniment eren els perses i no els sindicalistes.

Divendres, 18. El paisatge malgirbat de la televisió privada és una vegada més fruit de l'esperit intervencionista i hiper-regulador que va adoptar el Govern socialista, més interessat pel benefici polític immediat que no per afavorir la llibertat d'elecció dels televidents. Ja és un paisatge amb algunes runes i tombes. A hores d'ara, la situació és que Feli-

Édouard Balladur.

pe González desitjaria un cert control d'Antena-3 TV. És una sàvia intenció, sobretot si els càlculs posen els socialistes als escons de l'oposició.

Aleshores no faria tanta resistència a l'entrada de la Televisa mexicana —els totpoderosos Azcárraga— a Tele-5. Aquesta és l'operació que interessa el PP de José M. Aznar. Personalment, miro amb gust les antigues pel·lícules americanes que cada nit emet la TNT.

Valentí Puig